

Predikan i Kyrkhults kyrka 2014 av Tobias Bäckström

5 sönd efter trettandedagen

”Sådd och skörd”

Hes 33:10-16

Rom 2:12-16

Luk 13:22-30

Ps: 176, 67, 71, 721

Ibland kan man läsa intervjuer med kristna som vittnar om det stöd och den tröst som deras tro skänker dem. Nu senast läste jag om Maria Prytz, som ska representera Sverige i curling i OS, och om att hennes tro är en trygghet att falla tillbaka på i livet. Och ofta möter man den förväntan hos andra icke-troende svenskar. De väntar sig ofta att man ska säga att ”min tro ger mig trygghet i livet”.

Men frågan är väl hur trygga vi känner oss efter dagens evangelium? Ja, är det rent av ett evangelium, ett glatt budskap? Någon frågar Jesus: ”Hur många blir räddade? Bara några få?” Jesus svara inte på frågan men uppmanar dem: ”Kämpa! Kämpa för att komma in genom den trånga porten!” Han varnar för att det inte är något som går automatiskt. Det finns en risk att man hamnar utanför huset och då hjälper det inte om man så har ätit och druckit tillsammans med husets herre.

De som Jesus talade med var judar och tillhörde Guds folk. De ansåg sig därmed ha sitt på det torra. De tillhörde Guds utvalda och var rätt nöjda med det. Men Jesus varnar dem: bara för att du som enskild individ föddes in i ett särskilt folk så är det i sig ingen merit.

Samma budskap är riktat även till oss, vi som tillhör kyrkans folk. Vi som är döpta och har ätit och druckit vid nattvardens bord tillsammans med Jesus vår värd. Vi har ju också lyssnat till hans undervisning. Men är det då ingen garanti? Ska vi tvingas leva i ständig ovisshet?

Det är något som man ofta inte tänker på när man förväntar sig att tron ska skänka mig trygghet, men det är oftare som Jesus oroar än lugnar när han talar med människor. Han vill provocera folk till att tänka igenom sin situation och då kan han inte bara säga att allt är väl. För tänk om han hade svarat: ”Jadå, alla blir räddade, särskilt ni som är judar och tillhör Israel. Ni har ju haft skickligheten att födas i rätt sammanhang, ni behöver inte bekymra er.” Ja, då hade han lugnat och kanske deras tro hade skänkt dem trygghet men det hade kunnat bli en falsk trygghet, religionen som ett opium för folket i dess rätta betydelse.

I vårt samhälle, precis som i det som Jesus levde i, så blir det så lätt viktigt att man tillhör rätt sammanhang. Gör man det, har man de rätta kontakterna så blir det så mycket lättare att fixa jobb och bostad eller vad det kan vara. Och de andra hamnar alltså i utanförskap som den politiska termen lyder. Men utanförskap här i tiden är inte det värsta; Jesus varnar för den eviga utanförskapen. ”De som är sist ska blir först och de första ska bli sist.”

Och samtidigt så finns det ett evangelium i detta: människor ska komma från öster och väster, norr och söder och ligga till bords i Guds rike. Bordsgemenskapen där kommer bli en brokig

samling människor, som kommer från världens alla hörn. Fattiga och rika, svaga och sjuka, friska och starka.

Tänk om det avgörande hade varit vilket folk du tillhör, då hade det varit kört redan från början för alla de andra, det hade inte ens varit lönt att försöka.

Alltså: vilket sammanhang som du tillhör spelar ingen roll. Vilka kretsar du umgås med är ointressant. Du kanske inte tillhör samhällets inne-klubb men det gör inget, Jesus bryr sig inte ifall du känner rätt personer.

Men det finns en person som du behöver lära känna: Jesus själv. De utanför som vädjade om att bli insläppta får höra: ”Jag vet inte vilka ni är!” De hade blivit som främlingar för honom. Ja, relationen med Gud går genom Jesus, utan den blir Gud och vi främmande för varandra. Jesus möter vi i den svage och utsatte, den som behöver vår hjälp.

Frågan: hur många blir räddade? är i sig ointressant, därför svara inte Jesus på den. Det är inte det vi ska fokusera på. Vi ska istället tänka igenom själva var vi står. Hur många? hur få? Ja, det får vi lämna i Guds händer.

Men hur är det då med min tro och tryggheten? Ska jag inte kunna tänka att min tro skänker mig trygghet och stöd i livet. Men jag menar att det inte är poängen. Poängen med att lära känna Jesus är att vi ska dela gemenskapen med honom i Guds rike, poängen är inte att vi ska vara trygga här i detta livet. Frågan är var vi har vårt fokus.

Den falska tryggheten bygger på att man blivit född in i rätt sammanhang, att man har de rätta kontakterna. En trygghet som bygger på att de andra är utanför. Och det är detta som Jesus gör upp med i evangeliet. Det Jesus säger är att det inte är kört för någon. Ingen är på förhand diskvalificerad. Det är därför det finns anledning att kämpa. Vi kämpar ju bara för saker som vi har en rimlig chans att uppnå, har vi inte det så resignerar vi.

Det dukade bordet i Guds rike måste vara väldigt stort om människor från jordens alla hörn ska få plats där. Det är den bordsgemenskapen som du är inbjuden till, en gemenskap som börjar redan här på jorden och som inte gör skillnad på folk. Gemenskap med varandra och med Jesus själv. Är vi en del av den gemenskapen kommer vi inte vara främlingar för varandra sen heller.